

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Mgr. Josefem Strakou ve věci

žalobce: **T. K.**
bytem X

proti
žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
se sídlem Zborovská 11, 150 21 Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 11. 2021, č. j. 136078/2021/KUSK,

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a shrnutí průběhu správního řízení

1. Žalobce se domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž žalovaný na základě žalobcova odvolání částečně změnil rozhodnutí Městského úřadu Dobříš (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 21. 9. 2021, č. j. MDOB 49651/2021/Jur (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění zákona č. 285/2018 Sb. (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se dopustil tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nezajistil, aby při užití vozidla Honda CRV, reg. zn. X (dále jen „předmětné vozidlo“) na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče. Jednalo se o dvě

Shodu s prvopisem potvrzuje: H. T.

porušení povinností řidiče, kdy:

- první skutek se udál dne 14. 7. 2020 v 16:08 hodin a spočíval v tom, že neztotožněný řidič řídil předmětné vozidlo na pozemní komunikaci č. III/11628 v ulici Pražská v úseku mezi křižovatkou Březová a přechodem pro chodce u budovy č. p. X ve směru z centra, přičemž mu byla naměřena rychlost 65 km.h⁻¹, ačkoliv v uvedeném úseku byla stanovena maximální rychlost 50 km.h⁻¹,
- druhý skutek se udál dne 4. 8. 2020 v 16:23 hodin a spočíval v tom, že neztotožněný řidič řídil předmětné vozidlo na pozemní komunikaci č. III/11628 v ulici Pražská v úseku mezi křižovatkou Březová a přechodem pro chodce u budovy č. p. X ve směru z centra, přičemž mu byla naměřena rychlost 64 km.h⁻¹, ačkoliv v uvedeném úseku byla stanovena maximální rychlost 50 km.h⁻¹.

Za uvedené jednání byl žalobci uložen správní trest pokuty ve výši 1 700 Kč a paušální náhrada nákladů řízení ve výši 1 000 Kč. Změna provedená žalovaným spočívala toliko ve formální úpravě výroku o trestu, věcně však žalovaný prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

2. Ve správním řízení stavěl žalobce svou procesní obranu na argumentaci, že ve dnech, kdy se měla odehrát inkriminovaná jednání, u sebe v bytě ubytoval zahraniční hosty, přičemž po jejich ubytování z bytu odešel, avšak ve vedlejší zamčené místnosti zanechal klíče od předmětného vozidla, které bylo zaparkováno před domem. Konkrétně dne 12. 7. 2020 žalobce ve svém bytě ubytoval ukrajinského hosta jménem V. G., po jehož ubytování nechal předmětné vozidlo zaparkované před domem a odjel s ním až dne 31. 7. 2020, takže se zmiňovaný host zřejmě zmocnil klíčů od předmětného vozidla zanechaných ve vedlejší místnosti, načež bez vědomí žalobce užil jeho vozidlo k jízdě a dopustil se inkriminovaného skutku ze dne 14. 7. 2020. Dále dne 1. 8. 2020 u sebe žalobce ubytoval ukrajinského hosta jménem V. G., po jehož ubytování nechal předmětné vozidlo zaparkované před domem a odjel s ním až dne 6. 8. 2020, takže se zmiňovaný host zřejmě zmocnil klíčů od předmětného vozidla zanechaných ve vedlejší místnosti, načež bez vědomí žalobce užil jeho vozidlo k jízdě a dopustil se inkriminovaného skutku ze dne 4. 8. 2020. Žalobce tedy za řidiče užívající předmětné vozidlo ve dnech 14. 7. 2020 a 4. 8. 2020 označil zmiňované osoby ukrajinské národnosti, které ubytoval ve svém bytě, a současně správnímu orgánu sdělil adresy jejich bydliště na Ukrajině.
3. Správní orgán I. stupně se v průběhu správního řízení pokoušel oběma žalobcem označeným řidičům doručit předvolání k podání vysvětlení na jejich (žalobcem sdělené) ukrajinské adresy, nicméně zásilky s v obou případech vrátilo jako nedoručitelné. Proto správní orgán I. stupně projednání obou skutků spojil a zahájil řízení proti žalobci jakožto provozovateli, načež jej uznal vinným za shora specifikované přestupky. Žalovaný coby odvolací orgán postup správního orgánu I. stupně potvrdil, přičemž neuznal námitku žalobce, že z důvodu užití předmětného vozidla bez jeho vědomí měl být dán důvod liberace podle § 125f odst. 6 zákona o silničním provozu. Žalovaný vyšel z úvahy, že žalobce nikdy nedoložil například oznámení policii o odcizení vozidla, a proto argumentaci o neoprávněném užití vozidla vyhodnotil jako účelovou. Proti rozhodnutí žalovaného nyní žalobce brojí žalobou podle § 65 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

II. Obsah podání účastníků a průběh soudního jednání

4. Žalobce svou žalobní argumentaci staví na tom, že užití předmětného vozidla osobami V.

G. a V. G. proběhlo bez jeho vědomí, a proto je naplněn liberační důvod podle § 125f odst. 6 písm. a) zákona o silničním provozu. Nezpochybňuje, že ve dnech 14. 7. 2020 a 1. 8. 2020 se inkriminované skutky skutečně staly, avšak odmítá, že by za ně mohl být odpovědný on, neboť nejenže předmětné vozidlo v uvedenou dobu neřídil, ale ani jej jako provozovatel nikomu nesvěřil. V době inkriminovaných skutků totiž ve svém bytě poskytoval k pronájmu jeden pokoj, avšak v druhém pokoji téhož bytu ponechal klíče od předmětného vozidla, kdy tento druhý pokoj byl sice uzamčen, ale pravděpodobně byl odemčen jiným interiérovým klíčem. Tento skutek přitom nemohl nikterak oznámit, neboť se o něm dozvěděl až s velkou časovou prodlevou. Žalobce zdůrazňuje, že ihned poté, co obdržel písemnost od správního orgánu I. stupně, mu obratem zaslal osobní údaje jím ztotožněných hostů V. G. a V. G. Má za to, že užití vozidla bez jeho vědomí lze přirovnat k neoprávněnému užívání cizí věci ve smyslu § 207 zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „trestní zákoník“), které rovněž může být považováno za odcizení ve smyslu § 125f odst. 6 písm. a) zákona o silničním provozu coby liberačního důvodu.

5. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvádí, že v otázce naplnění liberačního důvodu podle § 125f odst. 6 písm. a) zákona o silničním provozu tíží důkazní břemeno provozovatele. Dle žalovaného však žalobce důvody liberace dostatečně nedoložil. Žalobcem podané vyličení událostí o tom, že přestupek spáchali jím ubytované osoby ukrajinské národnosti, považuje žalovaný za nevěrohodné. Jednak se události ohledně neoprávněného užití vozidla se nemusely seběhnout tak, jak líčil žalobce. Není totiž vyloučeno, že za ubytovanými osobami v inkriminované době přišla návštěva a že předmětné vozidlo užila úplně jiná osoba, např. jejich přítelkyně či kamarád. Bylo přitom na žalobci, aby u ubytovaných osob zajistil, že v případě užití jeho vozidla dodrží povinnosti řidiče. Dále je nepravděpodobné, že by dva žalobcem označení řidiči byli oba z Ukrajiny, oba stejného příjmení a oba stejným způsobem měli nutkavou potřebu užít předmětné vozidlo ve stejném místě a s odstupem zhruba dvaceti dnů. Věrohodnost žalobcova tvrzení dle názoru žalovaného snižuje i to, že neoprávněné užívání předmětného vozidla vůbec nehlásil. Žalovaný proto navrhuje žalobu zamítnout.
6. Při jednání strany setrvaly na svých procesních stanoviscích. Žalobce při jednání upřesnil průběh událostí související s údajným neoprávněným užitím jeho vozidla, kdy vysvětlil, že hosty ubytovává v odděleném pokoji, od kterého má samostatný klíč, jehož ozubení ale pravděpodobně pasovalo i do druhého pokoje, v němž se v inkriminovanou dobu nacházely klíče od předmětného vozidla. Neoprávněné užití vozidla orgánům činným v trestním řízení nehlásil, neboť šlo o události v rychlém sledu po sobě. Oba domnělé řidiče V. G. a V. G. se později pokoušel neúspěšně telefonicky kontaktovat. Dozvěděl se, že jde o bratry, čímž si vysvětluje, proč i druhý z nich měl informaci o klíčích od předmětného vozidla a o jeho zaparkování před domem. Žalobce rovněž zpochybňoval, že by byl o přestupkovém jednání ze strany orgánu I. stupně řádně vyrozuměn. Při jednání rovněž odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“), konkrétně jeho rozsudky ze dne 19. 11. 2021, č. j. 8 As 222/2019 - 61, ze dne 25. 3. 2020, č. j. 9 As 311/2018 - 27, ze dne 29. 5. 2020, č. j. 2 as 293/2018 - 25, či ze dne 9. 12. 2020, č. j. 2 As 303/2020 - 24.
7. Soud při jednání doplnil dokazování žalobcem předloženými anglicky psanými listinami označenými v záhlaví jako „RENTAL LEASE AGREEMENT“. Dle obsahu se jedná o nájemní smlouvy, které žalobce coby pronajímatel uzavřel s osobami V. G. a V. G. coby

nájemci za účelem pronajmutí jednoho pokoje („single room“) na adrese B. X. Smlouva s V. G. je datována dnem 12. 7. 2022 (sic!) a doba nájmu je vymezena od 12. 7. 2022 do 16. 7. 2022. Smlouva s V. G. je datována dnem 1. 8. 2020 a doba nájmu je vymezena od 1. 8. 2020 do 6. 8. 2020.

8. Žalovaný při jednání zpochybnil důkazní hodnotu žalobcem předkládaných listin, neboť jednak v žalobě nebylo jejich nezohlednění vůbec namítáno, proto jde o nepřípustné rozšíření žaloby po lhůtě k jejímu podání, ale navíc nelze předmětné listiny považovat za věrohodné, neboť jedna z nich je datována až rokem 2022. K tomu žalobce oponoval, že jde zjevně o písařskou chybu a že smlouva s V. G. je ve skutečnosti již z roku 2020.

III. Posouzení věci krajským soudem

9. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.).
10. V posuzované věci není spor o spáchání inkriminovaných skutků ve dnech 14. 7. 2020 a 4. 8. 2020. Jádrem sporu je, zda za tyto skutky může být postižen žalobce coby provozovatel předmětného vozidla, a dále zda by jakožto provozovatel naplnil liberační důvod podle § 125f odst. 6 písm. a) zákona o silničním provozu.
11. Nejprve je tedy třeba vyjasnit, zda správní orgán I. stupně učinil předtím, než zahájil vůči žalobci jakožto provozovateli vozidla přestupkové řízení, nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku:
12. Podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu *„[p]rovozovatel vozidla se dopustí přestupku tím, že v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.“*
13. Podle § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu *„[o]becní úřad obce s rozšířenou působností přestupek podle odstavce 1 projedná, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, jehož znaky porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje, a*
 - a) nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, nebo*
 - b) řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno.“*
14. Z citované úpravy vyplývá, že přestupek provozovatele vozidla podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu lze chápat jako delikt subsidiární vůči přestupku řidiče vozidla. Až v případě, že není možné s určitostí zjistit řidiče vozidla, činí zákon odpovědným provozovatele vozidla za to, že svěřil řízení vozidla jinému a nezajistil, aby byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích (srov. rozsudek NSS ze dne 26. 11. 2014, č. j. 1 As 131/2014 - 45, bod 22). Projevem subsidiarity odpovědnosti provozovatele vozidla je právě povinnost správních orgánů učinit nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku.

15. K pojmu „nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku“ ve smyslu § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu existuje bohatá judikatura, podle které mají správní orgány za účelem zjištění pachatele přestupku vyvinout dostatečné úsilí. Na druhou stranu však není možné pachatele přestupku vypátrat vždy a správní orgány v tomto směru nemusejí vynakládat úsilí, které by bylo vzhledem k okolnostem věci nepřiměřené. To platí zejména v situacích, kdy provozovatel označí za řidiče osobu s adresou pobytu v zahraničí, která nepřebírá zásilky zasílané správním orgánem, pak zpravidla postačí zaslat označené osobě jedinou výzvu (srov. např. rozsudky NSS ze dne 5. 6. 2020, č. j. 4 As 450/2019 - 36, ze dne 13. 1. 2020, č. j. 9 As 260/2018 - 21, ze dne 30. 1. 2019, č. j. 6 As 231/2018 - 18, ze dne 4. 10. 2017, č. j. 8 As 146/2016 - 29, ze dne 29. 6. 2016, č. j. 2 As 33/2016 - 53, či ze dne 18. 5. 2016, č. j. 3 As 204/2015 - 22). Taková situace nastala i v nyní posuzované věci, kdy žalobce označil za řidiče osoby s adresou pobytu na Ukrajině, kam se jim správní orgán I. stupně pokusil bezúspěšně doručit výzvy k podání vysvětlení (jak plyne z doručenek ve správním spise, zásilky se z ukrajinských adres vrátily jako nedoručitelné). Jiné kontaktní údaje než ukrajinskou adresu správní orgány k dispozici neměly. Žalobce sice při jednání zmiňoval, že oba zmiňované hosty se následně pokoušel zkontaktovat telefonicky, z obsahu správního spisu však nevyplývá, že by správním orgánům nějaký telefonní kontakt na tyto osoby poskytl. Za daných okolností bylo možno zaslání jedné výzvy k podání vysvětlení adresované žalobcem označeným pachatelům přestupku na Ukrajinu považovat za dostatečný úkon pro zjištění pachatele přestupku (řidiče) ve smyslu § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu. Správní orgán I. stupně (stejně jako posléze žalovaný) totiž neměl dostatek potřebných indicií pro zjištění pachatele přestupku spáchaného řidičem, a proto nepochybil, jestliže po vrácení zásilek z ukrajinských adres přistoupil k zahájení řízení proti žalobci za odpovědnost provozovatele.
16. Odkazoval-li žalobce při jednání na rozsudky NSS ze dne 19. 11. 2021, č. j. 8 As 222/2019 - 61, ze dne 25. 3. 2020, č. j. 9 As 311/2018 - 27, ze dne 29. 5. 2020, č. j. 2 As 293/2018 - 25, či ze dne 9. 12. 2020, č. j. 2 As 303/2020 - 24, pak tyto se týkaly odlišných skutkových situací, v nichž správní orgány měly dostatek jiných indicií, na jejichž základě se mohly pokusit zjistit a zkontaktovat pachatele přestupku spáchaného řidičem. V nyní posuzované věci je však situace odlišná, neboť jak bylo zmiňované výše, jediným kontaktním údajem žalobcem označených řidičů byly ukrajinské adresy, na nichž si nikdo nepřebírá zásilky. Opakované zasílání těchto výzev na tuto zjevně nekontaktní ukrajinskou adresu by zjevně nemělo žádný přínos a představovalo by jen zbytečné průtahy. Proto bylo-li bezprostředně po vrácení zásilek z ukrajinských adres zahájeno řízení vůči žalobci (provozovateli), považuje to soud v kontextu daného případu za zcela logický krok.
17. Zbývá proto posoudit, zda se žalobce jakožto provozovatel předmětného vozidla ze své odpovědnosti prokázal naplněním liberačního důvodu:
18. Podle § 125f odst. 6 zákona o silničním provozu „[p]rovozovatel vozidla za přestupek podle odstavce 1 neodpovídá, jestliže prokáže, že v době před porušením povinnosti řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích
- a) bylo vozidlo, jehož je provozovatelem, odcizeno nebo byla odcizena jeho tabulka s přidělenou státní poznávací značkou, nebo
 - b) podal žádost o zápis změny provozovatele vozidla v registru silničních vozidel.

19. V posuzované věci nebylo žalobcem tvrzeno, že by v inkriminovanou dobu podával žádost změnu o zápis o změnu provozovatele vozidla, tudíž zkoumání liberačního důvodu podle písm. b) výše citovaného ustanovení je zde bezpředmětné.
20. Klíčové je naopak zkoumání liberačního důvodu podle písm. a) výše citovaného ustanovení, tj. zda žalobce může být vyviněn na základě toho, že jím označení údajní řidiči V. G. a V. G. měli být ubytováni v samostatném pokoji v jeho bytě, zde se bez vědomí žalobce zmocnit klíčů od předmětného vozidla uschovaných v jiném uzamčeném pokoji a následně vozidlo bez vědomí žalobce užívat. V této souvislosti je třeba zdůraznit, že soud nepochybně samotnou skutečnost, že žalobce ve svém bytě pronajímal pokoj, což ostatně nepochybně ani správní orgány, neboť napadené ani prvostupňové rozhodnutí není založeno na zpochybnění existence nájemního vztahu. Správní orgány však neshledaly za prokázané, že by osoby, jimž žalobce poskytl ubytování, v inkriminovanou skutečně řídily předmětné vozidlo. Zde soud zcela souhlasí s žalovaným, že nezní příliš věrohodně, že se u žalobce odstupem zhruba dvaceti dnů ubytují dva ukrajinští hosté stejného příjmení, kteří mají potřebu „projet se po městě“ předmětným vozidlem, a to dokonce tak, že ve stejném úseku oba překročí rychlost téměř stejným způsobem. Tuto verzi událostí soud ve shodě s žalovaným považuje za značně nepravděpodobnou. Soud přisvědčuje žalobci jedině v tom, že v realitě každodenního života není vše předvídatelné a prosté, to ovšem nemění nic na tom, že verze událostí předestřená žalobcem zní velmi nevěrohodně. Na věrohodnosti žalobcově verzi nepřidá ani to, že svá tvrzení dokládá nájemními smlouvami, z nichž na jedné je opakovaně uvedeno datum s rokem 2022 (konkrétně datum počátku ubytování ve tvaru „12/07/22“, konec ubytování ve tvaru „16/07/22“ a datum podpisu ve tvaru „12/07/22“), ačkoliv tím má být prokazována událost z roku 2020. Soud samozřejmě připouští, že v datu lze udělat písarskou chybu, zároveň však nemůže skrýt podiv nad tím, že se „překlep“ v roce objevuje ve vyhotovení smlouvy hned třikrát, a to dokonce u všech dat uváděných v dané smlouvě (což zčásti navazuje dojem, jakoby předmětnou listinu někdo narychlo vyplňoval pro účely soudního jednání). S ohledem na řetězec zmiňovaných pochybností soud uzavírá, že nelze považovat za prokázané, že by předmětné vozidlo skutečně bylo dočasně odcizeno ubytovanými hosty, jak líčil žalobce.
21. Nicméně i kdyby soud zcela pominul výše uvedené pochybnosti a vycházel z úvahy, že událost skutečně proběhla tak, jak ji vylicil žalobce, tedy že předmětné vozidlo bez jeho vědomí užili jím ubytovaní ukrajinští hosté V. G. a V. G., pak ani v takovém případě by liberační důvod podle § 125f odst. 6 zákona o silničním provozu nebyl naplněn. Soud souhlasí s žalobcem pouze potud, že *odcizení* dle zmiňovaného ustanovení zákona o silničním provozu může zahrnovat jakékoliv neoprávněné odnětí, tedy nikoliv jen krádež, ale například i jednání naplňující znaky skutkové podstaty neoprávněné užívání cizí věci ve smyslu § 207 trestního zákoníku. V daném případě však lze těžko uvažovat o tom, že by k takovému odcizení (neoprávněnému odnětí) vůbec došlo. Jestliže žalobce zanechá klíče od svého vozidla v bytě, v němž poskytuje ubytování cizím osobám, a současně těmto osobám svěří klíče, které kromě pronajátého pokoje pasují i do zámku místnosti, ve které zanechal klíče od vozidla, pak žalobce předestřená zásadě nevytvořil žádnou relevantní překážku k tomu, aby si ubytovaný host předmětné vozidlo převzal. Ubytovaný host navíc musel disponovat informací nejen o tom, že v jedné z místností bytu s pronajatým pokojem se nacházejí klíče o předmětného vozidla, ale navíc i informací o tom, že do kterého konkrétního vozidla tyto klíče pasují a že jde právě o vozidlo žalobce, který s tímto vozidlem v konkrétní dobu nikam neodjede. V souhrnu těchto okolností lze velmi

pochybovat o tom, že by přechodné užití předmětného vozidla bylo skutečně neoprávněné, a tedy že by jednání zmiňovaných hostů šlo kvalifikovat jako odcizení v pravém slova smyslu. Navíc nelze pominout, že žalobce měl ubytovat V. G. od 1. 8. 2020, tedy poté, co již disponoval přípisem správního orgánu I. stupně ze dne 15. 7. 2020, č. j. MDOB 30456/2020/ČER, vyzývající jej jakožto provozovatele k úhradě částky nebo k označení osoby, která dne 14. 7. 2020 řídila předmětné vozidlo – dle doručenky založené ve správním spise žalobce tuto písemnost osobně převzal dne 31. 7. 2020 (tedy den před ubytováním V. G.). Jinak řečeno: Žalobce nejméně od 31. 7. 2020 věděl, že ve vztahu k jím vlastněnému vozidlu správní orgán eviduje překročení rychlosti, z čehož on sám podezříval osobu, kterou u sebe ubytoval, ale navzdory tomu se hned následujícího dne (1. 8. 2020) rozhodne ubytovat dalšího hosta totožného příjmení, a dokonce přitom naprosto stejně jako předtím „zapomenout“ klíče od vozidla ve vedlejším pokoji, který si host může sám odemknout. V souhrnu těchto okolností může těžko obstát verze o neoprávněném užití vozidla proti žalobcově vůli. Zde soud souhlasí s žalovaným, že žalobce jakožto provozovatel měl skutečně lépe dbát na to, aby zajistil, kdo bude moci volně užit jeho vozidlo a že při jeho užití bude dodržovat zákonem vyžadovaná pravidla provozu (srov. § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu). Soud rovněž přisvědčuje žalovanému, že pokud by skutečně došlo k odcizení předmětného vozidla (byť dočasněmu), bylo by přirozené tuto událost nahlásit policii, nebo alespoň zajistit výměnu zámků u jednotlivých dveří v bytě, v němž žalobce kromě ubytovávání cizích osob také běžně „odkládá“ cennosti jako klíče od svého vozidla. Jestliže žalobce v průběhu správního řízení nedoložil podání trestního oznámení za neoprávněné užití jeho vozidla, ani nedoložil například výměnu zámků či jiné opatření, pak správní orgány zcela logicky nabyly pochybnost o tom, že by došlo k (byť dočasněmu) odcizení předmětného vozidla. Soud přitom nemůže souhlasit s žalobcem, že by oznámení policii nemohl učinit v důsledku rychlého sledu událostí, neboť mezi doručením první písemnosti správního orgánu I. stupně (výzva ze dne 15. 7. 2020, dne 31. 7. 2020 doručena žalobci) a vydáním napadeného rozhodnutí uběhlo téměř 14 měsíců, čili žalobce měl v tomto směru dostatek času.

22. V souvislosti s posledně zmiňovaným časovým údajem soud pro odstranění pochybností dodává, že prověřoval i případné promlčení přestupků, přičemž konstatuje, že k promlčení zde nedošlo, neboť ke spáchání prvního skutku došlo sice již dne 14. 7. 2020 (tedy více než rok před datem vydání napadeného rozhodnutí), nicméně doručením příkazu ze dne 22. 6. 2021 došlo k přerušení promlčecí doby dle § 32 odst. 2 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky, ve znění pozdějších předpisů.

IV. Závěr a náklady řízení

23. S ohledem na výše uvedené soud podle § 78 odst. 7 s. ř. s. žalobu jako nedůvodnou zamítl (výrok I).
24. O nákladech řízení účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť nebyl procesně úspěšný. Procesně úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly (výrok II).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 17. března 2022

Mgr. Josef Straka, v. r.
samosoudce